

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.622 van 30 september 2003
in de zaak A. 120.827/XIV-9927.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. DE PONTHERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombaardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Angolese nationaliteit, op 29 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 maart 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 15 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 11 februari 2002 en zich vluchteling verklaart op 12 februari 2002; dat op 20 februari 2002 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 27 maart 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“U stelde de Angolese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ebo (Cuanza Sul). Uw echtgenoot, João Santos, was handelaar en had een soort laissez-passer kaart van de Unita (União Nacional para a Independência Total de Angola). Op 31 januari 2002 werden u en uw echtgenoot bij een controle door regeringstroepen tegengehouden. De Unita-kaart van uw echtgenoot werd gevonden en uw echtgenoot en uw dochter N. werden gedood. Uzelf werd verkracht. Daarna slaagde u erin met uw ander dochttertje naar Luanda te vluchten. U vond onderdak bij een vriend van uw echtgenoot, C., die u hielp het land te verlaten. Op 10 februari 2002 namen u en uw dochttertje in het gezelschap van een begeleider een vliegtuig naar België, met transit in een u onbekend land. Op 12 februari 2002 vroeg u asiel aan in België.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie bestaat. Tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal stelde u vervolging te vrezen omdat uw man bij een controle in het bezit bleek van een laissez-passer van Unita (p. 4). U maakte echter in het geheel niet duidelijk waarom u een doelwit voor vervolging door de Angolese autoriteiten zou zijn. U maakte immers geen melding van eventuele politieke activiteiten die u zou hebben ondernomen. Ook uw echtgenoot was geen lid van de Unita. Hij was volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal in het bezit van genoemde Unita-kaart omdat hij met die kaart op zak makkelijker in Unita-gebied handel kon drijven (p. 3). Verder blijkt uit uw relaas voor het Commissariaat-generaal dat u na de gebeurtenissen op 31 januari 2002 vrij snel en makkelijk de plaats kon verlaten en u bracht geen enkel element aan waaruit zou blijken dat u daarna nog persoonlijk geviséerd zou worden door de Angolese autoriteiten.

Vage verklaringen met betrekking tot uw reisweg ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal niet te weten in welk land het vliegtuig een tussenlanding maakte, kon u geen informatie geven over de reisdocumenten die u gebruikte, kon u niet antwoorden op de vraag of deze documenten al dan niet voorzien waren van uw foto en wat er na aankomst met de documenten gebeurde (p. 3). Hoe dan ook bent u niet in het bezit van enig document dat uw reisweg en/of identiteit kan staven.

Tenslotte bevat uw verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.”;

2. Overwegende dat de verzoekende partij, naast de huidige procedure, in de zaak gekend onder A. 120.109/XIV-9721 reeds een beroep tot nietigverklaring tegen de thans bestreden beslissing heeft ingediend; dat zulks de ontvankelijkheid van het huidige

beroep tot nietigverklaring niet in het gedrang brengt; dat over de ontvankelijkheid als dusdanig van de huidige vordering tot schorsing geen uitspraak dient te worden gedaan nu hierna toepassing wordt gemaakt van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de vreemdelingen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending van artikel 39 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (Bestuursstaalwet), van de artikelen 51/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het algemeen beginsel van de rechten van de verdediging” opwerpt; dat zij dit als volgt toelicht:

“Dat de verzoekende partij onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad van State, volgend middel tot nietigverklaring voorstelt:

Schending van de art. 39 e.v. van de Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, van de artikelen 51/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van het algemeen principe van de rechten van de verdediging;

Doordat het interview voor de Commissaris-generaal is doorgegaan in het Frans, terwijl de hierboven aangeduide wetsbepalingen voorschrijven dat de procedure op straffe van nietigheid diende te verlopen in het Nederlands, nu de verzoekende partij geen taal gekozen had en de Minister het Nederlands in functie van het onderzoek en overeenkomstig het art. 51/4 van de Vreemdelingenwet had bepaald en bijgevolg in de procedure voor het Commissariaat-generaal deze taal diende gebruikt te worden;

Dat bijgevolg het interview nietig is en daarenboven uit niets blijkt of de jurist van het Commissariaat-generaal een voldoende kennis had van de Franse taal;

Dat tenslotte de rechten van de verdediging werden gekrenkt, omdat aan de verdediging op die wijze het Frans als taal van de procedure werd opgedrongen, zonder tolk;

Dat een beslissing die wordt gemotiveerd op grond van nietige stukken, als onbestaande dient gehouden te worden, minstens als zijnde niet naar behoren gemotiveerd;

Dat de taalwetgeving van openbare orde is;

Dat verzoekster voor elk mondeling verhoor de Portugese taal kiest;

Dat de verzoekende partij om het voordeel van de kosteloze rechtspleging verzoekt en te dienen einde het bewijs overlegt dat zij de kosteloze juridische tweedelijnsbijstand heeft bekomen en zulks overeenkomstig art. 33 van het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000;

Dat verzoekster ten bewijze van de gestelde feiten de genummerde en gebundelde stukken overlegt, waarvan hieronder de inventaris wordt opgegeven.”;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van artikel 39 van de Bestuursstaalwet niet op ontvankelijke wijze kan aanvoeren, nu het taalgebruik in het kader van een asielprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de Bestuursstaalwet;

Overwegende dat de schending van de rechten van de verdediging evenmin op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd, nu deze enkel van toepassing zijn op jurisdictionele procedures en in administratief rechtelijke zaken op tuchtzaken; dat zij

niet van toepassing zijn op de behandeling van een administratief beroep betreffende de beoordeling van een asielaanvraag;

Overwegende dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de vertaling door de tolk van het Portugees naar het Frans en vervolgens door de interviewer naar het Nederlands niet naar behoren zou zijn gedaan of dat haar belangen daardoor op enige wijze zouden zijn geschaad; dat dit des te meer klemmt nu de verzoekende partij na voorlezing van het kwestieuze verhoorverslag geen enkele opmerking heeft gemaakt en ook thans geen concrete vertaalfouten of verkeerde interpretaties aantoont; dat de verzoekende partij met het voorgaande geen schending van de formele motiveringsplicht aantoont in de zin dat geen rekening zou mogen worden gehouden met het kwestieuze verhoorverslag; dat het middel in die mate ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
dertig september tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.